U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Josefa Baxy, JUDr. Zdeňka Kühna, JUDr. Radana Malíka, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Jana Passera a JUDr. Petra Průchy v právní věci navrhovatelů **1) P. C.**, a **2) Volte Pravý Blok www.cibulka.net**, se sídlem Janovského 15, Praha 7-Holešovice, proti odpůrcům: **1) Státní volební komise,** se sídlem nám. Hrdinů 3, Praha 4, **2) kandidáti zvolení do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve všech volebních krajích ve volbách konaných ve dnech 28. – 29. května 2010**, v řízení *o návrhu na neplatnost voleb do Poslanecké sněmovny České republiky, konaných ve dnech 28. – 29. 5. 2010,*

takto:

I. Návrh navrhovatele 1) na ustanovení zástupce pro toto řízení **se zamítá.**

II. Návrh navrhovatele 2) na ustanovení zástupce pro toto řízení **se zamítá.**

III. Návrh navrhovatele 1) na vyslovení neplatnosti volby kandidátů do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve volbách konaných ve dnech 28. a 29. 5. 2010, **se** v části týkající se kandidátů zvolených ve volebním kraji Hlavní město Praha **zamítá.**

IV. Návrh navrhovatele 1) na vyslovení neplatnosti volby kandidátů do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve volbách konaných ve dnech 28. a 29. 5. 2010, **se** v části týkající se kandidátů zvolených v ostatních volebních krajích **odmítá.**

V. Návrh navrhovatele 2) na vyslovení neplatnosti volby kandidátů do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky ve volbách konaných ve dnech 28. a 29. 5. 2010, **se** v části týkající se kandidátů zvolených ve všech volebních krajích **zamítá.**

VI. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Navrhovatelé 1) a 2) (dále jen „navrhovatelé“) podali v zákonné lhůtě stížnost na neplatnost voleb pro jejich *„politicky a masmediálně ostře diskriminační a nerovný charakter, který z nich dělá dostihy předem určených vítězů a předem určených poražených, pro zcela neprůhledné a nekontrolovatelné sečítání dílčích a zejména konečných volebních výsledků, pro jejich soudní nebo jinou nepřezkoumatelnost a tedy pro jejich naprostou protidemokratičnost a protiústavnost.“* Navrhovatelé označili jako účastníky řízení Státní volební komisi, Český statistický úřad a další účastníky řízení ponechali na uvážení soudu. Jako vedlejší účastníky označili politické strany, zaregistrované ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR v roce 2010, které v důsledku politické, masmediální a finanční diskriminace v těchto volbách nepřekročily bariéru 1,5 % pro proplacení získaných hlasů v částce 3 % pro získání každoročního státního příspěvku na jejich provoz ve výši 6 milionů Kč, anebo 5 % pro vstup do parlamentu.

V odůvodnění svého návrhu, koncentrovaně vyjádřeno, resp. rekapitulováno, uvedli, že se dovolávají zákazu diskriminace, neboť porušení zákazu politické, masmediální a finanční diskriminace naprosté většiny kandidujících účastníků voleb a svévolné účelové protiústavní zvýhodnění několika politických konkurentů činí každé takové volby už předem nelegitimní, a tedy neplatné. Navrhovatelé namítají protiústavnost ***těchto i všech předcházejících voleb***, kterou spatřují v následujících skutečnostech vybraných ze své „politické analýzy“ (pro jejíž úplné znění navrhovatel odkázal na internetové stránky www.cibulka.net). Svoje jmenovité námitky navrhovatelé formulovali následovně:

1) Stěžovatelé poukázali na čl. 2 a 6 Ústavy a uvedli, že není dodržován systém vlády většiny, neboť výrazná menšina reprezentovaná parlamentními stranami rozhoduje o většině občanů ČR. Přestože parlamentní strany dokázaly v těchto volbách získat výrazně pod 50 % hlasů všech oprávněných voličů, disponují tak díky svému protiústavnímu a protidemokratickému a diskriminačnímu volebnímu zákonu v parlamentu 100 % křesel, a proto rozhodují o většině občanů ČR, kteří je nevolili. Navrhovatel tedy nesouhlasí s tím, že menšina rozhoduje o většině.

2) Navrhovatelé dále poukázali na čl. 22 Listiny, podle něhož zákonná úprava všech politických práv a svobod a její výklad a používání musí umožňovat a ochraňovat svobodnou soutěž politických sil v demokratické společnosti. Navrhovatelé však tvrdí, že toto ústavní pravidlo není naplňováno, neboť v dnešní politické praxi je pravý opak pravdou. Proto navrhovatel označil volby za nedemokratické, protiústavní, nelegitimní a neplatné.

3) Dále navrhovatelé namítli, že ve výčtu návrhů na soudní ochranu volebního práva v zákonné úpravě není vůbec uveden návrh na soudní přezkum správnosti součtu všech volebních hlasů odevzdaných ve volbách do Parlamentu ČR. Tím se stává výsledek každých voleb, zpracovaný a vyhlášený Českým statistickým úřadem, ze strany českých občanů (voličů) zcela nepřezkoumatelný, protidemokratický, nelegitimní a protizákonný. Soudní přezkum platnosti voleb v jednom anebo v několika volebních okrscích nezaručuje jakoukoliv skutečnou soudní ochranu k uplatnění volebního práva občanů ve smyslu požadavku čl. 6 Ústavy, aby bylo zaručeno, že politická rozhodnutí budou vycházet z vůle většiny vyjádřené svobodným hlasováním. Proto nelze nikdy zjistit, zda politická rozhodnutí budou po volbách vycházet z vůle většiny vyjádřené svobodným hlasováním a výsledek těchto voleb je zcela nepřezkoumatelný.

4) Další námitku navrhovatelé směřovali proti způsobu sčítání odevzdaných hlasů za užití počítačové techniky, neboť je zcela nekontrolovatelné a umožňuje neomezené a beztrestné falšování voleb v jakémkoliv rozsahu. Případné soudní přezkoumání správnosti součtu hlasů se týká pouze volebního okrsku občana, který to navrhl, avšak počítače přitom používají pouze volební orgány vyššího stupně, které provádějí a zveřejňují konečné výsledky. Navrhovatel dále odkázal na stanovisko Ústavního soudu SRN, který uvedl, že počítačové hlasování odporuje zásadám veřejné volby, protože voliči při něm nemohou odevzdání a řádné započítání hlasů zkontrolovat, co je protiústavní.

5) Navrhovatelé dále uvedli, že považují za neplatné, nelegitimní a neústavní všechny předchozí parlamentní volby, a to z důvodu diskriminačního přístupu kandidujících politických stran do sdělovacích prostředků již od 17. listopadu 1989. Odkázali na internetové stránky www.cibulka.net, na nichž je umístěn matematický důkaz stoprocentní podvodnosti každých polistopadových voleb a ryze kriminální nekalé soutěže.

6) Navrhovatelé namítli, že v těchto volbách získala strana Volte Pravý Blok www.cibulka.net místo oficiálních 24 750 hlasů ve skutečnosti 217 385 hlasů českých občanů, což činilo místo oficiálních 0,47 % přes 4,15 % ze všech odevzdaných hlasů. To poškodilo tuto politickou stranu o finanční částku v celkové výši 45 738 500 Kč. Proto navrhovatel žádá soud o nařízení ručního přepočítání a sečtení všech odevzdaných hlasů ze všech volebních okrsků a ze všech 81 volebních obvodů, a to zásadně bez použití počítačové techniky. V této souvislosti navrhovatelé požádali o ruční přepočítání a sečtení všech odevzdaných hlasů ze všech volebních okrsků.

7) Dále navrhovatelé poukázali na údajně zmanipulované průzkumy veřejného mínění způsobené činností rusko-českých agentur. Výsledky zákonem neregulovaných průzkumů používají představitelé Ruské federace jako záminky pro zasahování do zahraničně politické orientace ČR. Podle navrhovatele neexistují dostatečné záruky proti riziku zneužití skrytého zmanipulování voleb k nedemokratickému mocenskému převratu v ČR.

Navrhovatelé závěrem požádali o ustanovení zástupce z důvodu své nemajetnosti. Konečně ve zbytku odkázali na seznam příloh, které jsou po obsahové stránce nedílnou součástí této stížnosti na neplatnost parlamentních voleb 2010, jakož i na neplatnost všech předchozích parlamentních voleb.

Ve značně rozsáhlých přílohách svého návrhu navrhovatelé uvedli celou řadu tvrzení týkajících se fungování volebního systému a demokracie v České republice. Konkrétně příloha A obsahuje programové prohlášení tzv. prozatímní občanské vlády ČR složené ze zástupců neparlamentních stran a jejich politické cíle (zejména zamezení manipulace veřejnosti prostřednictvím masmédií, změna volebního systému, který diskriminuje malé strany atd.). Příloha B obsahuje tzv. „matematický důkaz stoprocentní podvodnosti každých polistopadových voleb a ryze kriminální nekalé soutěže, který se vztahuje k výsledkům voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR v roce 2006 a který spočívá v demonstraci matematické analýzy funkční závislosti počtu získaných hlasů na sledovanosti České televize. Z této analýzy pramení kritický postoj navrhovatelů k úloze předvolebních průzkumů prováděných agenturami pro výzkum veřejného mínění, které byly podle navrhovatelů zmanipulované, což dokazují na příkladu Strany zelených a jejím výsledku ve volbách v roce 2006. Mediální kampaň vedená Českou televizí byla tedy nezákonná a měla negativní vliv na výsledky voleb v roce 2006. Dále navrhovatelé

analyzují d´Hondtovu volební formuli. Výsledkem matematické analýzy navrhovatelů je výpočet výsledku voleb, pokud by nebyly zmanipulovány českými masmédii ve prospěch parlamentních stran, a tomu odpovídající výpočet finančních částek získaných jednotlivými politickými stranami. Politické subjekty podle navrhovatelů neměly zajištěno stejné právo na přístup k prezentaci svých politických názorů, neboť Česká televize zvolila jako kritérium voličské preference. Konečně příloha C je výzvou k zákazu manipulace českého veřejného mínění rusko-českými agenturami.

Navrhovatelé doplnili svůj návrh podáním ze dne 11. 6. 2010, v němž v podstatě zopakovali obsah svého návrhu. Navíc doložili i přílohu E, jejímž obsahem je výtah z elektronické verze stenozáznamů z jednání 62. schůze Poslanecké sněmovny ze dne 30. 9. 2009, z něhož citují projev O. L. na téma transparentnosti masmédií a omezení vlivu politiky na veřejná média.

Navrhovatelé se tak ze shora uvedených důvodů domáhají, aby Nejvyšší správní soud prohlásil volby do Poslanecké sněmovny České republiky konané ve dnech 28. a 29. 5. 2010 za neplatné.

II.

Státní volební komisi Nejvyšší správní soud zaslal k případnému vyjádření návrh navrhovatelů.

Státní volební komise ve svém vyjádření k návrhu uvedla:

Státní volební komise ve svém vyjádření k věci vycházela z platné právní úpravy voleb do Poslanecké sněmovny, provedené zákonem č. 247/1995 Sb. o volbách do Parlamentu České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o volbách“, či „volební zákon“). V této souvislosti Státní volební komise upozornila i na nález Ústavního soudu č. 64/2001 Sb., který se rovněž zabývá volebním systémem při těchto volbách.

Státní volební komise dále uvedla, že volební kampaň pro volby do Poslanecké sněmovny upravuje ustanovení § 16 volebního zákona. V době začínající 16 dnů a končící 48 hodin před zahájením voleb mají kandidující politické strany a politická hnutí, jejichž kandidátní listina byla zaregistrována, vyhrazeno v Českém rozhlase celkem 14 hodin a v České televizi celkem 14 hodin v rámci jejich vysílacích okruhů bezplatně poskytnutého vysílacího času, který se rozdělí kandidujícím politickým stranám a politickým hnutím rovným dílem; termíny vysílacích časů se určí losem. Odpovědnost za obsah těchto pořadů mají politické strany a politická hnutí. V této věci odpůrce upozorňuje na usnesení NSS ze dne 29. 6. 2006, č. j. Vol 15/2006, zabývající se vyvážeností a rovným přístupem do veřejnoprávních médií. Volby do Poslanecké sněmovny se konají ve 14 volebních krajích na území České republiky, jimiž jsou vyšší územní samosprávné celky, vymezené ústavním zákonem č. 347/1997 Sb., o vytvoření vyšších územních samosprávných celků a změně ústavního zákona České národní rady č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění ústavního zákona č. 176/2001 Sb., nikoliv v 81 volebních obvodech, jak uvádí navrhovatel pan C.

K tvrzení P. C., že v České republice je účast občanské veřejnosti při sčítání hlasů zákonem přímo zakázána, Státní volební komise namítla, že volební zákon umožňuje,

aby ve volební místnosti, kde okrsková volební komise sčítá hlasy, byly přítomny i další osoby. Tyto osoby musí požádat Státní volební komisi o vydání povolení k přítomnosti při sčítání hlasů okrskovou volební komisí (§ 23). Navíc každá volební strana, politické hnutí a koalice, jejichž kandidátní listina byla pro volby do Poslanecké sněmovny zaregistrována ve volebním kraji, jehož součástí je volební okrsek, může delegovat nejpozději 30 dnů přede dnem voleb 1 člena a 1 náhradníka do okrskové volební komise.

Dále Státní volební komise uvedla, že volby do Poslanecké sněmovny se na území České republiky konají ve 2 dnech, kterými jsou pátek a sobota. Po prvním dnu voleb okrsková volební komise zapečetí volební schránky, případně přenosné volební schránky tak, aby do nich nebylo možné vkládat hlasovací lístky ani je vybírat, a zabezpečí i ostatní volební dokumenty. Před zahájením hlasování druhého dne voleb zkontroluje okrsková volební komise neporušenost pečetí a sejme je. Mimo to jsou v době konání voleb až do ukončení sčítání hlasů zabezpečeny hlídkové služby do okolí volebních místností ze strany Policie České republiky, tak i místní policie.

K tvrzení P. C., že užití počítačů při sčítání odevzdaných hlasů je možné jen ze strany orgánů vyšších stupňů Státní komise sdělila, že okrskové volební komise mohou využít ke zhotovení zápisu o průběhu a výsledku hlasování ve volebním okrsku programové vybavení, dodané Českým statistickým úřadem. Digitalizace údajů o výsledcích hlasování tedy v těchto případech neprovádí Český statistický úřad na svém pracovišti, ale sama okrsková volební komise ve volební místnosti podle svých podkladů.

Pro úplnost Státní volební komise dodala, že podle ustanovení § 87 zákona o volbách se lze domáhat neplatnosti voleb do Poslanecké sněmovny jako takových, ale pouze neplatnosti volby kandidáta, má-li navrhovatel za to, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby kandidáta. Vzhledem k zákonem stanoveným lhůtám pro podání tohoto návrhu a rozhodnutí příslušného soudu, bylo stanoveno prováděcí vyhláškou č. 233/2000 Sb., v platném znění, že hlasovací lístky a použité obálky obecní úřad uschová po dobu 30 dnů od uveřejnění výsledků voleb Státní volební komisí. Po této lhůtě ponechá pro archivaci 3 sady nepoužitých hlasovacích lístků pro volby do Poslanecké sněmovny; ostatní hlasovací lístky zničí.

III.

Navrhovatelé požádali o ustanovení zástupce z důvodu své nemajetnosti.

K tomu soud uvádí, že v soudnictví ve věcech volebních (§§ 88 – 93 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“) není předepsáno povinné zastoupení účastníků řízení.

Podle ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s. věta před středníkem, *navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát.*

Z citovaného ustanovení vyplývá, že předseda senátu může navrhovateli ustanovit zástupce při současném splnění dvou podmínek. První z nich je splnění předpokladů pro osvobození od soudních poplatků, druhou z nich je potřebnost ochrany práv navrhovatele. Podpůrně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2003, č. j. 1

Azs 5/2003 - 99, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2004, č. j. 4 As 21/2004 – 64, oba viz www.nssoud.cz.

Navrhovatelé deklarují splnění první podmínky. K tomu, aby Nejvyšší správní soud k ustanovení zástupce navrhovatelům přistoupil, by však musel shledat i splnění podmínky druhé, tedy potřebnost ochrany zájmů navrhovatelů. Splnění této podmínky však Nejvyšší správní soud neshledal. Z návrhu je zřejmé, čeho se navrhovatelé domáhají, a co uvádějí na podporu svých tvrzení. Návrh tak, jak byl podán, je srozumitelný a věcně projednatelný.

Za tohoto stavu věci Nejvyšší správní soud nevedl dokazování ohledně tvrzeného splnění první podmínky (nemajetnost navrhovatelů) a návrh na ustanovení zástupce, jak v případě navrhovatele č. 1), tak v případě navrhovatele č. 2), pro toto řízení zamítl.

IV.

Navrhovatelé označili jako účastníky řízení Státní volební komisi, Český statistický úřad, a další účastníky řízení ponechali na uvážení soudu. Jako vedlejší účastníky označili politické strany, zaregistrované ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR v roce 2010, které v důsledku politické, masmediální a finanční diskriminace v těchto volbách nepřekročily bariéru 1,5 % pro proplacení získaných hlasů v částce 3 % pro získání každoročního státního příspěvku na jejich provoz ve výši 6 milionů Kč, anebo 5 % pro vstup do parlamentu.

Toto vymezení účastníků neodpovídá definici účastenství obsažené v § 90 odst. 2 s. ř. s., podle níž jsou účastníky řízení navrhovatel, příslušný volební orgán a ten, jehož volba byla napadena. Nepřesné vymezení okruhu účastníků navrhovateli v tomto typu řízení však není na závadu, neboť kdo je odpůrce, určuje zákon, a soud v souladu s ním s takovou osobou či orgánem jedná, resp. nejedná s tím, kdo účastníkem řízení není, ač jej tak navrhovatel nesprávně označil; zvláštní usnesení o tom vydávat nemusí (arg. § 53 odst. 2 s. ř. s. *a contrario*).

Vedle navrhovatele jsou účastníky řízení též příslušný volební orgán a ten, jehož volba byla napadena. Příslušným volebním orgánem je Státní volební komise. Dále je účastníkem ten, jehož volba byla napadena.

Z definice účastenství podle § 90 odst. 2 s. ř. s. vyplývá, že další osoby účastníky řízení nejsou. Z toho důvodu soud za účastníky nepovažoval navrhovatelem označenou Českou republiku, Poslaneckou sněmovnu ani Ministerstvo spravedlnosti.

V.

Navrhovatelé se domáhají vyslovení neplatnosti voleb jako celku. Jak již Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 6. 2006, č. j. Vol 5/2006 - 37, v rámci voleb do Poslanecké sněmovny se nelze návrhem domáhat vyslovení neplatnosti celých voleb, nýbrž lze toliko zpochybnit volbu určitého kandidáta.

Podle ustanovení § 87 odst. 1 zákona o volbách je možno podat návrh na neplatnost volby kandidáta, přičemž je zřejmé, že lze napadnout platnost volby jednoho i více kandidátů (argumentum a minus ad maiori), a to vždy podle povahy konkrétní věci. V praxi tak může být napadena volba jediného kandidáta např. z důvodu jeho individuálního excesu ve volebním procesu (např. o sobě uváděl nepravdivé informace) anebo proto, že právě v jeho případě došlo k pochybením při sčítání a vyhodnocování odevzdaných hlasů (např. nebyly zohledněny preferenční hlasy, došlo k matematické chybě při sčítání apod.). Lze si nicméně představit i případy, kdy bude namítáno porušení volebního zákona v takové intenzitě a rozsahu, že to mohlo ovlivnit volbu vícero (nebo dokonce všech) kandidátů.

Volební zákon nicméně s touto diferenciací důsledně počítá, když v ustanovení § 87 odst. 1 přiznává právo aktivní legitimace k podání návrhu na neplatnost volby kandidáta každému občanovi zapsanému do stálého seznamu „ve volebním okrsku, kde byl poslanec volen“, a každé politické straně nebo koalici, jejíž kandidátní listina „ve volebním kraji byla pro volby do Poslanecké sněmovny zaregistrována“. Této zákonné úpravě je nutno rozumět tak, že zatímco občan může předmětný návrh podat jen ve vztahu ke kandidátům, zvoleným ve volebním kraji tam, kde mohl vykonat svoje aktivní volební právo, je politická strana aktivně legitimována k podání tohoto návrhu vůči všem kandidátům, zvoleným v krajích, kde také kandidovala, což může v konečném důsledku znamenat zpochybnění i všech zvolených kandidátů v celé republice. Výklad, podle něhož by kterýkoliv občan byl aktivně legitimován k podání návrhu na neplatnost volby kandidátů zvolených i v jiných krajích, než ve kterém mohl vykonat svoje aktivní volební právo, je podle přesvědčení Nejvyššího správního soudu v přímém rozporu se zněním citovaného zákonného ustanovení a odporuje rovněž srovnání tohoto řízení se soudním přezkumem jiných typů voleb (volby do Senátu, volby do krajských a obecních zastupitelstev).

Ze shora nastíněných úvah pro daný případ především vyplývá, že podaný návrh, původně z hlediska svého obsahu koncipovaný vůči všem kandidátům, je věcně projednatelný v případě navrhovatele č. 1) toliko ve vztahu k těm kandidátům, kteří byli zvoleni ve volebním kraji, kde je stěžovatel zapsán do stálého seznamu, což je v projednávané věci Hlavní město Praha. Ve zbývající části návrhu navrhovatele č. 1) (tzn. ve vztahu k volbě kandidátů z ostatních 13 volebních krajů) chybí jeho aktivní legitimace, a proto tuto část návrhu musel Nejvyšší správní soud odmítnout.

V případě navrhovatele č. 2) je návrh věcně projednatelný ve vztahu k těm kandidátům, kteří byli zvoleni ve volebních krajích, v nichž byla jeho kandidátní listina pro volby do Poslanecké sněmovny zaregistrována. Tak tomu v případě navrhovatele č. 2 bylo v předmětných volbách ve všech volebních krajích.

Návrh navrhovatele č. 1) Nejvyšší správní soud tedy vyložil jako návrh, který míří na neplatnost volby kandidátů zvolených ve volebním kraji Hlavní město Praha. Návrh navrhovatele č. 2) Nejvyšší správní soud potom vyložil jako návrh, který míří na neplatnost volby kandidátů zvolených ve všech volebních krajích.

VI.

Návrh není důvodný.

Podle § 90 odst. 1 s. ř. s., se může za podmínek stanovených zvláštními zákony občan, politická strana nebo nezávislý kandidát anebo sdružení nezávislých kandidátů a sdružení politických stran nebo politických hnutí a nezávislých kandidátů návrhem domáhat rozhodnutí soudu o neplatnosti voleb nebo neplatnosti hlasování anebo neplatnosti volby kandidáta.

Tímto zvláštním zákonem je volební zákon, podle jehož § 87 odst. 5 *návrh na neplatnost volby kandidáta může podat navrhovatel, má-li zato, že byla porušena ustanovení tohoto zákona způsobem, který mohl ovlivnit výsledek volby tohoto kandidáta*. Jak Nejvyšší správní soud judikoval již dříve (viz např. usnesení ze dne 2. 7. 2004, čj. Vol 6/2004 - 12, č. 354/2004 Sb. NSS), v obecné rovině z citovaného ustanovení vyplývají tři základní předpoklady vyhovění volební stížnosti: (1.) protizákonnost, tzn. porušení některých ustanovení volebního zákona; (2.) vztah mezi touto protizákonností a zvolením kandidáta, jehož volba je napadena volební stížností, a (3.) zásadní intenzita této protizákonnosti, která ve svých důsledcích musí přinejmenším výrazně zpochybňovat volbu kandidáta. Jinak řečeno, tato intenzita musí v konkrétním případě dosahovat takového stupně, že je možno se důvodně domnívat, že pokud by k protizákonnému jednání nedošlo, nebyl by tento kandidát zřejmě vůbec zvolen. Zjednodušeně řečeno: tato intenzita způsobuje „zatemnění“ volebních výsledků, tzn. jejich zásadní zpochybnění.

Uvedené tři předpoklady musí být naplněny kumulativně. Nebude-li dán byť i jenom jeden z nich, volební stížnost nemůže být úspěšná.

K prvému kroku volebního algoritmu, jímž je protizákonnost, nutno uvést následující:

Navrhovatelé se dovolávají zákazu diskriminace, s tím, že porušení zákazu politické, masmediální a finanční diskriminace naprosté většiny kandidujících účastníků voleb a svévolné účelové protiústavní zvýhodnění několika politických konkurentů činí každé takové volby už předem nelegitimní, a tedy neplatné. Navrhovatelé namítají protiústavnost těchto i všech předcházejících voleb, kterou spatřují v dále uváděných jmenovitých skutečnostech vybraných ze své „politické analýzy“. Svoje tvrzení dokládají obsahem shora rekapitulovaných příloh, jejichž obsah a závěry se v převážné míře opírají o výsledky voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky v roce 2006.

Ještě před tím než se Nejvyšší správní soud bude vyjadřovat k jednotlivým námitkám, považuje za nutné předeslat, že navrhovatelé ve svém návrhu především rozporují volební systém při volbách do Poslanecké sněmovny a samotný volební zákon, které označují za protiústavní. Současně se dovolávají protiústavnosti nejen „těchto“, ale i „všech předcházejících voleb“. Přitom se argumentačně opírají převážně o tvrzení a skutečnosti, spojované s volbami do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky v roce 2006, případně s ještě dřívějšími volbami. Navrhovatelé sami jednotlivé jmenovité námitky ve svém návrhu uvozují tím, že jsou vyjímány ze „Základní a nejdůležitější politické analýzy....“ , která je k návrhu přiložena a sestává z přílohy A, datované dnem 10. 3. 2003, dále z nedatované přílohy B, nazvané Výpočet mandátů za volby 2006, a nakonec z jednostránkové přílohy C, představující článek ze dne 31. 5. 2010 s názvem „Zakažte agenturám plést se do voleb“.

K tomu soud uvádí, že podstatu volební stížnosti, v níž je vyjádřen nesouhlas s platnou zákonnou úpravou, by bylo možno vyložit i tak, že míří k podnětu, aby Nejvyšší správní soud přerušil řízení o volební stížnosti a podle čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky předložil věc Ústavnímu soudu s návrhem na zrušení (zřejmě) celého volebního zákona pro jeho rozpor s ústavním pořádkem. V tomto směru však Nejvyšší správní soud konstatuje, že názor o protiústavnosti tohoto zákona nesdílí, a to především proto, že i podle konstantní judikatury Ústavního soudu je daná zákonná úprava považována za ústavní. Tak lze v daných souvislostech ústavnosti volebního zákona poukázat v prvé řadě na rozhodnutí Ústavního soudu, v nichž se zabýval nosnými otázkami a principy volebního práva a volebního systému ve volbách do Poslanecké sněmovny PČR (zejména principy rovnosti volebního práva a přímostí hlasování). Těmito rozhodnutími jsou např. *nálezy ÚS ze dne 2 .4. 1997, sp.zn. Pl.ÚS 25/96*, *ze dne 24. 1. 2001, sp.zn. Pl.ÚS 42/2000,* či *ze dne 14 .5. 2008, sp.zn. II. ÚS 582/06.* K otázkám volné soutěže politických stran bez diskriminace s rovnými podmínkami se potom vyjadřoval Ústavní soud zejména v *nálezu ze dne 27. 1 .2001, sp.zn. Pl.ÚS 53/2000.*

Ostatně finálním interpretem Ústavy České republiky a ústavnosti zákonů je Ústavní soud (čl. 83, čl. 89 odst. 2 Ústavy).

Proto Nejvyšší správní soud postup podle citovaného čl. 95 odst. 2 Ústavy České republiky nevyužil, a jelikož je toto uvážení pouze v jeho dispozici a stěžovatel v tomto směru mohl učinit toliko podnět a nikoliv kvalifikovaný návrh, se kterým by se Nejvyšší správní soud musel procesně a věcně vypořádat, nerozhodl o tomto dovozovaném podnětu ani ve výroku tohoto usnesení.

Za tohoto stavu věci, kdy Nejvyšší správní soud názor navrhovatelů o protiústavnosti volebního zákona, a současně i daného volebního systému, nesdílí, tak přichází v úvahu posuzovat námitky navrhovatele ve vztahu k postupům nastalým ve spojení s volbami do Poslanecké sněmovny na půdorysu platné zákonné a ústavní úpravy. Nejvyšší správní soud se přitom může zabývat jen volbami do Poslanecké sněmovny konanými ve dnech 28. a 29. 5. 2010, a nyní již nemůže přezkoumávat zákonnost, či ústavnost „všech předcházejících voleb“, byť se toho navrhovatelé, ve spojení se současnými volbami dožadují.

Toto obecnější uvození platí pro naprostou většinu dále posuzovaných jmenovitých námitek navrhovatelů.

Současně soud poznamenává, že většina námitek je formulována značně obecně, a proto také i dále formulované jmenovité reakce soudu na tyto námitky nesou rysy určité míry obecnosti.

Ad 1) Navrhovatelé nejprve poukázali na čl. 2 a 6 Ústavy a uvedli, že není dodržován systém vlády většiny, neboť výrazná menšina reprezentovaná parlamentními stranami rozhoduje o většině občanů ČR. Přestože parlamentní strany dokázaly v těchto volbách získat výrazně pod 50 % hlasů všech oprávněných voličů, disponují tak díky svému protiústavnímu a protidemokratickému a diskriminačnímu volebnímu zákonu v parlamentu 100 % křesel, a proto rozhodují o většině občanů ČR, kteří je nevolili. Navrhovatel tedy nesouhlasí s tím, že menšina rozhoduje o většině.

Tato zcela obecná námitka míří na tvrzenou protiústavnost volebního systému, resp. volebního zákona, a vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud obecně tento názor navrhovatelů nesdílí (viz výše), toliko stručně na tomto místě konstatuje, že danou námitku, bez uvedení vazby na možné dopady na volbu jmenovitého či jmenovitých kandidátů (§ 87 odst. 5 volebního zákona), s odkazem na shora uvedenou judikaturu Ústavního soudu (zejména *Nález ÚS ze dne 2 .4. 1997, sp.zn. Pl.ÚS 25/96*, či *Nález ÚS ze dne 24. 1. 2001, sp.zn. Pl. ÚS 42/2000),* vyhodnotil jako nedůvodnou.

Ad 2) Navrhovatelé dále poukázali na čl. 22 Listiny, podle něhož zákonná úprava všech politických práv a svobod a její výklad a používání musí umožňovat a ochraňovat svobodnou soutěž politických sil v demokratické společnosti. Navrhovatelé však tvrdí, že toto ústavní pravidlo není naplňováno, neboť v dnešní politické praxi je pravý opak pravdou. Proto navrhovatelé označil volby za nedemokratické, protiústavní, nelegitimní a neplatné.

V případě této námitky jde taktéž o značně obecné konstatování či tvrzení navrhovatelů, že v dnešní politické praxi není respektováno citované pravidlo ústavního pořádku. Za situace, kdy tato námitka není konkretizována, také není spojena se jmenovitými úkony, způsobilými mít příp. dopad na volbu jednotlivých kandidátů (tj. námitka nemá konkrétní věcný obsah), není pro soudní přezkoumání dostatečně uchopitelná, a proto se jí Nejvyšší správní soud nemohl meritorně zabývat. Ze své povahy se totiž nejedná o námitkové tvrzení, případně podložené i konkrétními skutečnostmi (resp. důkazy), nýbrž toliko o vyslovený názor.

Ad 3) Dále navrhovatelé namítli, že ve výčtu návrhů na soudní ochranu volebního práva v zákonné úpravě není vůbec uveden návrh na soudní přezkum správnosti součtu všech volebních hlasů odevzdaných ve volbách do Parlamentu ČR (viz výše).

Tato námitka opět míří na tvrzenou protiústavnost volebního zákona a vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud obecně tento názor navrhovatelů nesdílí (viz výše), i v tomto případě toliko stručně konstatuje, že ji vyhodnotil jako nedůvodnou. Na podporu tohoto svého závěru Nejvyšší správní soud odkazuje opět na judikaturu Ústavního soudu, viz např. *nález II. ÚS 582/06, ze dne 14.5.2008,* v němž se Ústavní soud zabýval možným předmětem návrhu na soudní přezkoumání, a rozsahem soudní přezkoumatelnosti, výsledků voleb do Poslanecké sněmovny PČR.

Ad 4) Další námitku navrhovatelé směřovali proti způsobu sčítání odevzdaných hlasů za užití počítačové techniky, neboť je zcela nekontrolovatelné a umožňuje neomezené a beztrestné falšování voleb v jakémkoliv rozsahu (viz výše).

Sčítání hlasů, resp. zpracování výsledků voleb za užití výpočetní techniky je zákonem o volbách výslovně předpokládáno ve spojení s ustanovením § 11 odst. 2 písm. g), kde se výslovně uvádí, že *Český statistický úřad*, v souvislosti se svými dalšími souvisejícími úkoly při zpracování výsledků voleb, m.j. *vydává okrskovým volebním komisím nebo Ministerstvu zahraničních věcí písemný doklad ve formě* ***počítačové sestavy*** *osvědčující, že výsledky z volebního okrsku nebo zvláštního volebního okrsku byly do dalšího zpracování převzaty bezchybně.* Namítají-li navrhovatelé, že sčítání odevzdaných hlasů za užití

počítačové techniky je zcela nekontrolovatelné, nelze s nimi zcela souhlasit, neboť podle ustanovení § 8 odst. 2 zákona o volbách přísluší na toto sčítání dohlížet Státní volební komisi. Ta podle citovaného ustanovení, taktéž v souvislosti se svými dalšími souvisejícími úkoly při zpracování výsledků voleb, m.j. *vykonává dohled nad zabezpečením úkonů nezbytných pro organizačně technické provádění voleb do Parlamentu České republiky*, a taktéž *vyhotovuje zápis o výsledku voleb do Poslanecké sněmovny.*

Pokud navrhovatelé argumentují jimi reprodukovaným stanoviskem německého Spolkového ústavního soudu, k tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že se zřejmě jednalo o nález ze dne 3. 3. 2009, sp. zn. 2 BvC 3/07, 2 BvC 4/07, v němž však šlo o poněkud jinou situaci. Nejednalo se o „prosté" sčítání hlasů za použití výpočetní techniky, nýbrž o elektronický způsob hlasování (jednalo se o volby do Spolkového sněmu v r. 2005), který se zatím v žádných volbách konaných na území České republiky nepoužívá.. Současně je třeba dodat, že použití předmětných počítačů při hlasování v předmětných volbách Spolkový ústavní soud sice označil za protiústavní, nicméně z této skutečnosti nedovodil též neplatnost samotných voleb, která byla namítána.

Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nepovažuje ani tuto námitku navrhovatelů za důvodnou.

Ad 5) Navrhovatelé dále uvedli, že považují za neplatné, nelegitimní a neústavní všechny předchozí parlamentní volby, a to z důvodu diskriminačního přístupu kandidujících politických stran do sdělovacích prostředků již od 17. listopadu 1989. Odkázali na internetové stránky www.cibulka.net, na nichž je umístěn matematický důkaz stoprocentní podvodnosti každých polistopadových voleb a ryze kriminální nekalé soutěže.

Tato námitka navrhovatelů zcela zjevně míří mimo rámec nynějšího řízení, vztahujícího se k výsledkům voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, konaných ve dnech 28. a 29. 5. 2010, a k návrhům na neplatnost kandidátů v nich zvolených, a proto se jí nemohl Nejvyšší správní soud jakkoliv zabývat.

Ad 6) Navrhovatelé namítli, že se z věrohodných zdrojů dozvěděli, že v těchto volbách získala strana Volte Pravý Blok www.cibulka.net místo oficiálních 24 750 hlasů ve skutečnosti 217 385 hlasů českých občanů, což činilo místo oficiálních 0,47% přes 4,15 % ze všech odevzdaných hlasů. To poškodilo tuto politickou stranu o finanční částku v celkové výši 45 738 500 Kč. Proto navrhovatel žádá soud o nařízení ručního přepočítání a sečtení všech odevzdaných hlasů ze všech volebních okrsků a ze všech ***81 volebních obvodů***, a to zásadně bez použití počítačové techniky. V této souvislosti navrhovatelé požádali o ruční přepočítání a sečtení všech odevzdaných hlasů ze všech volebních okrsků.

Pokud jde o tuto námitku navrhovatelů, jedná se o značně obecné konstatování či tvrzení, aniž by bylo náležitě argumentačně, resp. důkazně doloženo. Ostatně sama formulace, že se navrhovatelé uváděné údaje o volebních výsledcích navrhovatele č. 2), které se značně rozcházejí s oficiálními údaji a to v jeho neprospěch, dozvěděli z věrohodných zdrojů, je nepřesvědčivá a nevyvolává u Nejvyššího správního soudu důvodné pochybnosti o oficiálních výsledcích voleb. Navíc formulace, že přepočteny mají být hlasy ze všech *81 volebních obvodů*, signalizuje, že jde zřejmě o požadavek shora

připomínané „Základní a nejdůležitější politické analýzy....“ , datované dnem 10. 3. 2003, z níž navrhovatelé při formulaci svých námitek, jak sami uvádějí, ve své volební stížnosti vychází, přičemž tento požadavek evidentně souvisí s některými dřívějšími volbami do Senátu (81 volebních obvodů se vytváří právě pro volby do Senátu – srov. § 59 odst. 1 zákona č. 247/1995 Sb.). Je potom otázkou, zda skutečně touto námitkou (při užité formulaci) navrhovatelé vůbec míří na přepočítání a sečtení volebních hlasů ve volbách do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, konaných ve dnech 28. a 29. 5. 2006.

Za tohoto stavu věci, kdy je tato námitka nejasná, a ve vztahu výsledkům nynějších voleb není nijak argumentačně a tím méně důkazně podepřena, Nejvyšší správní soud nejen neshledal tuto námitku důvodnou, ale stejně tak neshledal ani důvod vyhovět návrhu navrhovatelů na ruční přepočítání a sečtení všech odevzdaných hlasů v celé České republice.

Ad 7) Dále navrhovatelé poukázali na údajně zmanipulované průzkumy veřejného mínění způsobené činností rusko-českých agentur. Výsledky zákonem neregulovaných průzkumů používají představitelé Ruské federace jako záminky pro zasahování do zahraničně politické orientace ČR. Podle navrhovatele neexistují dostatečné záruky proti riziku zneužití skrytého zmanipulování voleb k nedemokratickému mocenskému převratu v ČR.

K tomu soud podotýká, že mu pochopitelně nepřísluší hodnotit relevanci předvolebních výzkumů obecně. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že soudu nejsou známy žádné rusko - české agentury, které měly podle navrhovatelů předkládat zmanipulované průzkumy veřejného mínění. Ostatně ani navrhovatelé je nijak blíže nekonkretizovali. Obecně přitom z českého právního řádu vyplývá, že na masmédia skutečně do určité míry dopadá v době voleb požadavek legislativně specifikované nestrannosti. Pro média veřejnoprávní i soukromoprávní je společný obecný požadavek vyváženosti, který stíhá všechny provozovatele rozhlasového a televizního vysílání podle § 31 odst. 2 zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání, podle nějž *„provozovatel vysílání poskytuje objektivní a vyvážené informace nezbytné pro svobodné vytváření názorů. Názory nebo hodnotící komentáře musí být odděleny od informací zpravodajského charakteru.“* Ve vztahu k České televizi, coby veřejnoprávnímu médiu, tedy veřejnoprávní korporaci zřízené zákonem za účelem poskytování služby veřejnosti tvorbou a šířením programů, resp. za účelem poskytování objektivní a všestranné informace pro svobodné vytváření názorů, je pak tuto zásadu vyjádřenou v ustanovení § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 483/1991 Sb., o České televizi, podle nějž je jednou z povinností veřejné služby v oblasti televizního vysílání také *„poskytování objektivních, ověřených, ve svém celku vyvážených a všestranných informací pro svobodné vytváření názorů“* nezbytné aplikovat přísněji než je tomu v případě soukromých médií (viz *nález ÚS ze dne 26. 1. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 73/2004*).

Prezentovány by tak měly být takové průzkumy veřejného mínění, které by objektivně měly za cíl reprezentativně odrážet skutečnou relevanci kandidujících subjektů. Přitom je vhodné, aby za účelem co největší objektivity byly prezentovány nejen výzkumy jedné agentury a aby toto kritérium nebylo jediné pro další přístup politických subjektů do veřejnoprávních médií (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. července 2006, č. j. Vol 66/2006 - 105). Navrhovatelé však nijak blíže nepopsali, které předvolební

průzkumy veřejného mínění byly údajně zmanipulovány, kterými agenturami a kdy byly zveřejněny.

Nejvyšší správní soud připomíná, že podle § 16 odst. 2 a 3 volebního zákona *volební kampaň musí probíhat čestně a poctivě, zejména nesmí být o kandidátech a politických stranách nebo koalicích, na jejichž kandidátních listinách jsou uvedeni, zveřejňovány nepravdivé údaje. V době počínající třetím dnem přede dnem voleb do Parlamentu České republiky a končící ukončením hlasování nesmějí být žádným způsobem zveřejňovány výsledky předvolebních a volebních průzkumů.* Podle odst. 5 citovaného ustanovení *se přestupku dopustí fyzická osoba, která v době počínající třetím dnem přede dnem voleb do Parlamentu České republiky a končící ukončením hlasování zveřejní předvolební a volební průzkumy. K projednání přestupku je příslušný krajský úřad podle místa bydliště fyzické osoby, která předvolební a volební průzkumy zveřejňovala. Za tento přestupek lze uložit pokutu až do výše 30 000 Kč.* Odstavec 7 pak uvádí, že *jiného správního deliktu se dopustí právnická osoba, která při provozování rozhlasového nebo televizního vysílání nebo při vydávání tisku v době počínající třetím dnem přede dnem voleb do Parlamentu České republiky a končící ukončením hlasování zveřejní předvolební a volební průzkumy. Za tento správní delikt lze uložit pokutu až do výše 500 000 Kč.*

Nejvyšší správní soud neshledal, že by navrhovatelé byli ve volební kampani poškozeni zveřejněním průzkumem volebního mínění v době stanovené v § 16 volebního zákona ani že by byly zveřejněny jakékoli zmanipulované průzkumy veřejného mínění vypracované na zakázku rusko - českých agentur.

Současně přitom Nejvyšší správní soud připomíná, že roli médií nelze přeceňovat. Bylo by totiž hrubým podceněním rozumové a mravní úrovně voličů, pokud by rozhodování o uplatnění a obsahu jednoho ze základních politických práv (zde aktivního volebního práva) bylo převážně či dokonce výlučně ovlivněno zveřejněním obsahu zmanipulovaného předvolebního průzkumu veřejného mínění, resp. pokud by volební výsledek jakéhokoliv kandidáta byl zpochybňován právě poukazem na (nekorektní) působení médií.

Mimo dosud rekapitulované námitky je třeba ještě připomenout, že navrhovatelé celý svůj návrh uvodili konstatováním, že se dovolávají *zákazu diskriminace, neboť porušení zákazu politické, masmediální a finanční diskriminace naprosté většiny kandidujících účastníků voleb a svévolné účelové protiústavní zvýhodnění několika politických konkurentů činí každé takové volby už předem nelegitimní, a tedy neplatné.* I ve vztahu k této obecně formulované výhradě navrhovatelů potom zřejmě míří shora zmiňované přílohy k návrhu, které se z rozhodující míry váží k volbám v roce 2006, popř. k ještě dřívějším volbám.

Navrhovatelé přitom odkaz na tyto přílohy uvádí jako argumentaci pro rozporování a zpochybnění výsledků nynějších voleb do Poslanecké sněmovny PČR, a to ve spojení se z návrhu docvoditelným přesvědčením, že stávající volby byly stiženy stejnými nedostatky, jako všechny volby předchozí.

K této značně obecně pojaté výhradě navrhovatelů soud poznamenává, že do značné míry obdobné výhrady vznesli navrhovatelé také, resp. již, ve své volební stížnosti ve vztahu k výsledkům voleb do Poslanecké sněmovny PČR, konaných v roce 2006.

Rozdílem tehdy formulovaných výhrad navrhovatelů oproti těmto nynějším výhradám bylo, že je navrhovatelé pojali konkrétněji a věcněji.

Za tohoto stavu věci soud nad rámec potřebného odůvodnění (neboť tyto nyní zcela obecně uvedené výhrady, navíc s argumentací na základě poznatků z voleb 2006, nejsou samy o sobě věcně projednatelné) pro ilustraci navrhovatele odkazuje m.j. na odůvodnění svého rozhodnutí právě ve věci jejich připomenuté volební stížnosti ve vztahu k výsledkům voleb do Poslanecké sněmovny PČR, konaných v roce 2006 (kdy, což je třeba znovu podtrhnout, byly výhrady navrhovatelů konkrétnější), a to jmenovitě *usnesení ze dne 4. 7. 2006, sp.zn. Vol 53/2006*, v jehož odůvodnění se soud podrobně argumentačně s výhradami navrhovatelů stran *politické, masmediální a finanční diskriminace naprosté většiny kandidujících účastníků voleb a svévolné účelové protiústavní zvýhodnění několika politických konkurentů* vypořádal. Zobecňující potenciál tohoto odůvodnění (nejvýrazněji stran tvrzené masmediální a dále ekonomické, resp. finanční diskriminace), stejně jako odůvodnění několika dalších obdobnými otázkami se zabývajících rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (stran postavení a poslání masmédií dále zejména taktéž *usnesení Nejvyššího správního soudu sp.zn. Vol 65/2006, ze dne 4.7.2006*) má přitom podle názoru soudu svůj význam i v současnosti.

Vzhledem k tomu, že obsah tohoto rozhodnutí soudu je účastníkům řízení znám, a nyní na něj soud odkazuje toliko nad rámec potřebného odůvodnění, nepovažuje za nutné jeho obsah ani stručně rekapitulovat a setrvává toliko u tohoto rámcového odkazu na něj.

Výslovně rekapitulačně soud připomíná toliko reflexi výhrady navrhovatelů, vznesené již v roce 2006 k D´Hondtově formuli, neb tuto výhradu navrhovatelé jako výslovnou vznesli, ve spojení s přílohami k návrhu, i nyní.

Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 4. 7. 2006, sp. zn. Vol 53/2006, k D´Hondtově formuli uvedl, že k této otázce se yjádřil již v usnesení ze dne 29. 6. 2006, č. j. Vol 50/2006 - 41. Dospěl v něm k závěru, že *„se nemůže ztotožnit ani s tvrzením, zpochybňujícím ústavnost použití tzv. D´Hondtovy volební formule (§ 50 zákona č. 247/1995 Sb.). Tato volební formule je totiž zcela běžná v systému poměrného zastoupení a podle názorů předních politologů je v zásadě neutrální, resp. pomáhá velkým stranám jen mírně a k jejich výraznějšímu zvýhodnění dochází pouze u malých obvodů kolem pěti mandátů (viz např. T. Lebeda, Přiblížení vybraných aspektů reformy volebního systému, in: Politologický časopis č. 3/2000, str. 245; anebo v našich podmínkách zcela pionýrská práce stejného autora Vládní stabilita v České republice a volební systém poměrného zastoupení, tamtéž, č. 2/98, str. 115 a násl.). Návrh na zrušení ustanovení § 50 zákona č. 247/1995 Sb. proto soud nepovažuje za důvodný, jelikož D´Hondtova volební formule představuje zcela běžný způsob přepočtu hlasů na mandáty a nelze ji proto považovat – obecně vzato - za jakkoliv porušující princip rovnosti volebního práva či dokonce popírající podstatu zásad poměrného volebního systému.“* Od těchto závěrů se Nejvyšší správní soud nemínil v souzené věci odchylovat, a námitku zpochybňující D´Hondtovu volební formuli proto neshledal důvodnou. Tento názor Nejvyššího správního soudu platí i v současné době.

Pro úplnost je třeba ještě uvést, že navrhovatelé doplnili svůj návrh podáním ze dne 11. 6. 2010, v němž v podstatě zopakovali obsah svého návrhu. Navíc doložili ještě přílohu E, jejímž obsahem je výtah z elektronické verze stenozáznamů z jednání 62. schůze

Poslanecké sněmovny ze dne 30. 9. 2009, z něhož citují projev O. L. na téma transparentnosti masmédií a omezení vlivu politiky na veřejná média.

K tomu soud jen stručně poznamenává, že z tohoto doplnění návrhu nevysledoval nic natolik konkrétního, co by mělo změnit jeho úhel pohledu na shora uváděné námitky navrhovatelů a stejně tak ani jejich posouzení soudem.

VII.

Nejvyšší správní soud tedy neshledal, že by některá z tvrzení navrhovatelů naplnila první předpoklad volebního algoritmu, tj. protizákonnost spočívající v porušení ustanovení volebního zákona. Z tohoto důvodu se již nezabýval kroky uvedenými po body 2. a 3.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl v případě navrhovatele 1) k závěru, že ve vztahu ke kandidátům zvoleným ve volebním kraji Hlavní město Praha byl navrhovatel k podání návrhu aktivně legitimován, nicméně nebyla zjištěna protizákonnost jejich volby, a proto byl v této části návrh podle ustanovení § 90 s. ř. s. zamítnut.

Ve vztahu ke kandidátům zvoleným ve zbývajících 13 volebních krajích se v případě navrhovatele 1) jedná o návrh podaný osobou zjevně k tomu neoprávněnou. Proto byl návrh v této části podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítnut.

V případě navrhovatele 2), Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že navrhovatel byl k podání návrhu aktivně legitimován ve vztahu ke kandidátům zvoleným ve všech volebních krajích, nicméně nebyla zjištěna protizákonnost jejich volby, a proto byl v této části návrh podle ustanovení § 90 s. ř. s. zamítnut.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 93 odst. 4 s. ř. s., podle něhož ve věcech volebních žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. června 2010

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu